

JUBILEU DE LES FAMÍLIES – ANY DE LA MISERICÒRDIA JORNADA DIOCESANA - DIA DE LA CATEDRAL

Catedral de Vic, 18-9-2016

Avui la nostra Església de Vic pren, encara més, la fesomia de família. Pren aquesta fesomia perquè, de fet, ho és. L'Església és família de famílies. I en l'Any Sant de la Misericòrdia, convocat pel sant pare Francesc, no podia faltar-hi el dia del Jubileu de les Famílies que avui estem celebrant. La jornada, però, com ja sabeu, ha començat aquest matí al Seminari. Tots els qui hi heu assistit, joves i grans, infants i ancians, heu treballat i après, heu jugat i compartit, heu pregat i molts també us heu confessat. En aquest moment de la celebració i de l'homilia convido alguns dels petits de la jornada a presentar el seu treball perquè ens arribi a tots nosaltres la seva reflexió sobre l'Església i la família.

Que n'és, de gran, de bonica, de bella la família! L'Església mira sempre amb delectança la família. I amb el Papa diem: «L'alegria de l'amor que es viu en les famílies és també el goig de l'Església» (AL,1). Encara més, nosaltres sabem que el futur de l'Església és la família. El futur de l'Església i del món, el futur dels nostres pobles i ciutats, de la nostra terra, del nostre país, és la família. L'enemic de la humanitat, el qui no estima la humanitat ni la vida humana, sap el que ha d'atacar, i ho fa. La família en els nostres temps, de manera especial, és atacada, perquè amb ella va unit el futur de la humanitat. Però la família volguda per Déu no pot perdre mai l'esperança si es manté fidel al seu fonament que és la voluntat amorosa de Déu. El Senyor per amor ha creat l'home i la dona, i per amor continua creant els homes i les dones en la meravella de l'amor de l'home i la dona, de l'espòs i l'esposa. Aquesta és la voluntat de Déu que ningú mai no podrà trencar: *Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i des d'aquell moment, ells dos formen una sola carn.*

Fer aquesta afirmació sembla una mica agosarat en el nostre món i, àdhuc, pot sonar com a estranya en els paràmetres del pensament del món occidental, que ha caigut, en allunyar-se de Crist, en el relativisme fàcil, però al mateix temps destructor de la felicitat de l'home. Sense veritat no hi ha amor. Sense veritat en el cor de l'home no hi ha plenitud, no hi ha felicitat. Sense veritat i amor no hi ha res més que foscor i buidor en el cor de l'home. No ens deixem enlluernar per falsificacions de l'amor. La família, fonamentada en el matrimoni de l'home i la dona, és el futur de l'Església i de la humanitat. La família és el tot, és el lloc on una persona és estimada tal com és, en la veritat de la caritat, que l'ajuda a créixer en humanitat i en donació generosa. La família és la que sempre hi és. Quan les coses van bé en la família es comparteix l'alegria, i, aquesta, en ser compartida, és més alegria; però quan les coses no van bé i apareix el sofriment i les contrarietats, aquestes també es comparteixen; i la tristesa quan és

compartida troba la joia profunda del consol. Què us puc dir, germans, que vosaltres no sapigüeu, de la família? Però deixeu-me que us digui en nom de tota l'Església, una vegada més: «Famílies, sou la joia i l'esperança de l'Església.» No deixeu mai de ser el que sou, deixeu-vos conduir per la veu de Déu en el vostre cor que us porta pel camí de més i més amor, de més i més donació, de més i més generositat. No tingueu por d'estimar més i més. No tingueu por de la fragilitat en l'amor. La família no és una societat perfecta, sinó que és el lloc on no funcionen bé les coses, perquè és un lloc existencial, viu, molt viu. Però és el lloc de la veritable aventura humana, on l'amor i el perdó es troben contínuament. En l'amor dels esposos, fidel i fecund; en l'amor filial i fraternal, Déu hi és present. En cada família, en tota família, sigui quina sigui la seva situació, hi ha una presència de Déu, en el cor de les persones, i en el cor de la família.

Tres missatges ben concrets:

1. **La família cristiana prega.** La família que prega unida roman unida. Deixo que sigui santa Teresa de Calcuta, recentment canonitzada pel papa Francesc, la que us convidi a fer-ho més i millor: «És necessari pregar pels fills i en família. L'amor comença en la llar i per aquesta raó és important pregar junts. Si la família prega unida romandrà unida i els seus fills s'estimaran els uns als altres com Déu ens estima a tots i cada un de nosaltres. Siguí quina sigui la nostra religió, hem de pregar junts. Els nens han d'aprendre a resar i els pares ho han de fer amb ells. Si no es fa així, serà molt difícil rebre la benedicció de Déu, continuar avançant, enfortir la nostra fe.» Quan es prega junts en família, Déu no és un estrany per als infants i joves, Déu ens és familiar, perquè és en el si de la família on el seu nom és invocat. Pregueu junts. Redescobriu el que les famílies de la nostra terra en gran nombre feien en un passat no pas tan llunyà: la pregària del sant rosari en família. Inicieu els vostres fills en la lectura de la Bíblia i en la pregària amb els salms. Assistiú junts a la missa dominical, encara que algú faci una mica de cara de disgust perquè els nens es mouen.

2. **La família cristiana viu la misericòrdia.** La família és el lloc on s'aprèn què és l'amor autèntic, l'amor del qui s'oblida d'ell mateix pel bé de l'altre. No hi ha amor sense perdó, sense misericòrdia. Els cristians som els qui sabem que sense el perdó de Déu, sense la seva misericòrdia no seríem res. Demanar perdó i donar el perdó és el camí de l'amor fidel, l'amor que no mor mai. Esposos, estimeu-vos. Deixeu en mans de Déu les vostres mancances i defallences, així com també les de l'altre. No passeu cap dia sense que a la nit us doneu la mà i reseu el parenostre junts. Com a pares podeu entendre el cor misericordiós de Déu, ja que ell us ha fet el do de compartir el seu

cor de pare, amb entranyes de mare. La primera escola de la misericòrdia és la família per a aprendre a estimar i perdonar, a oblidar i a guarir. La família que viu la misericòrdia en el seu si és també aquella que en el seu entorn vessa aquesta misericòrdia. En la família cristiana els pobres sempre hi tenen un lloc, tant en la pregària com en l'almoïna, però també en un plat a taula per a acollir aquell que està sol i necessita l'escalf de la família, l'àpat de l'aliment, però encara més l'àpat de la fraternitat.

3. **La família cristiana és missionera.** L'autèntica família cristiana no es pot tancar en ella mateixa. Necessitem redescobrir la pertinença. Ningú no pot viure aïllat, necessita els altres. Les famílies s'han d'obrir a la gran família dels parents i a la gran família de l'Església, de la comunitat. Aquesta sí que és la veritable «tribu» en la qual creixem i som educats. I en aquesta obertura de la família hem de tenir ben en compte els ancians, els avis. En això el sant pare Francesc és molt clar i per això deia ben clarament: «Com a societat hem privat de la seva veu els nostres ancians, els hem privat del seu espai; els hem privat de l'oportunitat de contar-nos la seva vida, les seves històries, les seves experiències... És l'hora dels avis: que els avis somiïn i que els joves aprenguin a profetitzar, i a realitzar amb la seva força, amb la seva imaginació, amb el seu treball, els somnis dels avis.» Família oberta a la societat en què viu, vetllant, però, que la fe cristiana es mantingui viva. Com ens diu el Senyor, hem de ser senzills com els coloms, però també astuts com les serps (cf. Mt 10,16). Família oberta i evangelitzadora. El testimoniatge de veritable vida familiar és, per ell mateix, evangelitzador. Però també ens cal redescobrir-nos, tots i cada un dels membres de la família (pares, fills, avis, tiets...), que som evangelitzadors. Somio amb famílies missioneres, aquelles en què tots els membres pregunten junts perquè Jesús sigui més conegut i estimat. Somio amb famílies missioneres que pensen com cada un, allà on sigui, però també tots junts, poden esdevenir evangelitzadors per a aquells que són lluny de Crist i de la seva Església.

Germans, siguem tots nosaltres portadors al nostre món de la bona notícia de la família, de la bellesa de la família cristiana, i que surti, avui i sempre, del més pregon del nostre cor, una acció de gràcies ben fervent a Déu per totes les nostres famílies, per les famílies de tot el món. Encomanem-les a la Sagrada Família de Natzaret, a Jesús, a Josep i a Maria. Amén.